

съ това Ал. Карпаровъ умѣе да ги подсилва съ малка доза хуморъ, който е нѣщо като невидима паяжина, въ която творческото вдѣхновение на автора люлъе героитѣ и героинитѣ му. Отъ тая лека хумористична окраса тѣ ставатъ още по-хубави, по-забавни и по-дълбоки. Не е парадоксално, че презъ лекия присмѣхъ къмъ много нѣща въ живота Ал. Карпаровъ стига до тѣхната съкровена сжщина. И макаръ да се смѣе, предава ни ги съ тѣхния всѣкидневенъ трагизъмъ, който не ужасява но който ни заставя да мислимъ и чрезъ тая мисълъ ни ободрява.

Въ това отношение къмъ трагичното въ живота Ал. Карпаровъ прибира въ своето писателско призвание и добросъвѣстния лѣкаръ. И всичко, което съ лѣкарската слушалка е доловилъ като тайна въ сърдцето на човѣка, съ перото си го разказва на другитѣ, за да ги предпази отъ страданията на своитѣ герои. И какви страдания! Тѣ сж предизвикани отъ сжжитѣ елементи на свѣтовната трагика, които създаватъ отъ Яго класически образъ на ревнивецъ, смуцаватъ свѣтлата и вдѣхновена любовъ на Ромео и Жулиета, оскърбяватъ приказната чистота на Ингеборгъ, и въпрѣки това тази трагика, моделирана отъ вдѣхновението на Ал. Карпаровъ, изглежда нѣкакъ капризно смѣшна, която не заслужава дори и страданието. на което се подлагатъ новитѣ момичета, когато скубятъ веждитѣ си, за да подправятъ красотата си. Всичко въ животътъ е подправено, но все пакъ животътъ има единъ здравъ смисълъ: трѣбва да се живѣе. И за да не страдашъ, когато живѣешъ, живѣй съ насмѣшка къмъ всичко. Живъ примѣръ за това сж героитѣ, които ще срещнете въ следващитѣ страници.

Ето случай, когато и литературата може да играе ролята на предпазна медицина.

Разбира се, успѣхътъ на ролята зависи отъ артиста